

Ze sborových akcí

Út	27. 3.	14:30	setkání starších věkem
Čt	29. 3.	18:00	čtení pašijí
Pá	30. 3.	9:30	Velký pátek - bohoslužby s Večeří Páně, Jaromír Dus
Ne	1. 4.	9:30	Neděle velikonoční, bohoslužby s VP (Martin Wernisch)
Út	3. 4.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (Klavírní kvinteta s Martinem Kasíkem Kvinteta Roberta Schumanna a Antonína Dvořáka Radim Kresta, Eva Krestová - housle, Kristina Fialová - viola, Petr Nouzovský - violoncello, Martin Kasík - klavír)
Út	3. 4.	16:30	schůzka křesťanské služby
Čt	5. 4.	19:30	biblická v rodině
Ne	8. 4.	9:30	bohoslužby, Karel Muller
Ne	8. 4.	11:00	rodinná neděle (o úskalí adoptivní a pěstounské péče)
Po	9. 4.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	10. 4.	14:30	setkání starších věkem
Čt	12. 4.	19:00	schůze staršovstva
Ne	15. 4.	9:30	bohoslužby, VP, P. Kalus
Út	17. 4.	14:30	setkání starších věkem
Út	17. 4.	19:00	ekumenická biblická hodina (J. Beneš)
Ne	22. 4.	9:30	bohoslužby, Joel Ruml
Út	24. 4.	14:30	setkání starších věkem
Út	24. 4.	19:30	filmový večer Promítej i ty (Jana Melicharová)
Ne	29. 4.	9:30	bohoslužby, Jiří Nečas

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakce: Jana Šarounová. Tiskovou verzi programem L^AT_EX 2_ε připravuje Jan Mach, internetovou Jan Šaroun. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Obsah

Slovo Hospodínovo slyšet a plnit	2
Ano	4
Jak se žije v Sá- zavě na faře	5
Janské Lázně 2018	7
Udržet naději. Komu a jak pomůže dar z postní sbírky?	8
Letní tá- bor	11

Na výletě s Čášou

Slovo Hospodinovo slyšet a plnit

Kázání Tomáše Bíška 11.3. 2018 na Vinohradech

Čtení: Ezech. 33,30 – 33
Ezechiel byl knězem, který se stal prorokem v nejtěžších dobách božího lidu. Zažil první deportaci do Babylonie a pak i zničení Jeruzaléma. Konec Izraelského společenství připisuje jednoznačně nevěrnosti lidu a jeho odvrácenosti od Hospodina. Prorocství ukazuje také na porušenost ostatních národů. Poslechněme si, jak je marné ochutnavačské naslouchání kazatelovu slovu bez úsilí podle něho žít:

Kázání – text: Podobenství o dvou stavitelích uzavírá Ježíšovo Kázání na hoře: **Mt. 7,24 – 28**

Nejprve připomínám naše čtení a sřívavá slova kněze a proroka Ezechiele o ochutnavačství líbivých slov. Možná si řekneme: No, ano, jenomže kéž by tomu bylo alespoň tak! Kéž by zazněla taková slova, který by nás probouzela, povzbuzovala a vedla! A potom by bylo nasnadě se podle nich orientovat, ba dokonce podle nich žít.

A co tedy Ježíšovo slovo v Matoušově podobenství? Tím se uzavírá obšírná pasáž, která začala již v páté kapitole. Nazýváme ji Kázání na hoře. Kázání předchází poznámka o tom, že Ježíše následovaly početné zástupy. Začíná takto: Když Ježíš spatřil zástupy, vystoupil na horu... otevřel

ústa a učil je: ... Pak přichází naše podobenství. Je uvedeno slovem: Každý, kdo slyší má slova...

Ano, o to jde, slyšet jeho slova... To není jednoduché. Například teď slyšíte, jak doufám, má slova. A vnímáte je? Když jeden náš blízký přítel chce něco říct, začne dotazem s případným dloubnutím lokte osloveného do boku: Poslechni! Poslechni! Poslechni!... A pak vyklopí moudrost ze svého oboru nebo vtípnou poznámku, slovo do života atd.

Nevíme, jak si Ježíš sám zajišťoval pozornost posluchačů v danou konkrétní chvíli. Dočítáme se jen, že mluvil z vyvýšeného místa. Asi aby veliký zástup posluchačů vůbec přehlédl a také aby byl slyšet. Docela na závěr zdůraznil jako výzvu: Kdo slyší, tedy opravdu slyší, má slova a bere na vědomí, ten je má také plnit. Ano, slyšet a plnit! O to jde.

A právě tady se hodí přejít zpět k našemu proroku Ezechielovi. Citují: „**Ty, lidský synu, slyš. Synové tvého lidu si o tobě povídají u zdi a u vchodů do domů a mluví mezi sebou, jeden s druhým: „Pojďte a poslechněte, jaké slovo vychází od Hospodina!“**“
Přicházejí k tobě, jako když se schází lid k rokovaní, a sedají si před tebou jako můj lid.

nuje prostory pro setkávání rozšířit – vzniknout má knihovna a komunitní kavárna. Dílem přispěje česká ambasáda, dílem bychom rozšíření rádi financovali z darů postní sbírky. Děkuje!

Zdroj: webové stránky Střediska humanitární a rozvojové spolupráce Diakonie ČCE
<https://postnisbirka.diakonie.cz/ctetal/udrzet-nadeji-komu-a-jak-pomuze-dar-z-postni-sbirky/>

Letní tábor

...opět ve skautském středisku ORLOVY od neděle 26. srpna do soboty 1. září 2018. Zveme všechny děti i rodiny mající chuť a odvahu se zúčastnit společného programu. **Přihlášky prosíme do 10. června sborové sestře.** Cena 1500,- Kč na osobu, předškolní děti 600,- Kč, děti do 3 let 300 Kč.

(Děti, které se pravidelně účastní sborového života, mohou uplatnit slevu).

✂

Přihláška na tábor Orlovy 2018

Jméno a příjmení:

Datum narození:

Adresa:

Telefon:

Podpis

dit spoustu věcí. Rychle vstanu, obléknu se a ve spěchu sním snídani. Vyjdu ven a rychlým krokem někam jdu. Je jedno kam, protože ve skutečnosti nemám co na práci. . . “ Tak před časem popsala pracovnícím Diakonie své nejhorší táborové trauma dnes třiadvacetiletá Syřanka Alad. Když prchala s rodiči ze Sýrie, byla zrovna ve třetím ročníku střední školy. Plánovala, že půjde na práva. Dnes by školu možná dokončovala a rozhlížela se po prvním zaměstnání. Místo toho trčí už několikátým rokem v jednotvárném táborovém provizoriu. Jejíacity nejsou ojedinělé.

V Sýrii vládl před válkou autoritativní režim schopný likvidovat své oponenty s otřesnou brutalitou. Kdo se ale nezajímal o politiku, tomu země nabízela slušný životní standard – lidé mohli podnikat, cestovat, bezplatně studovat na solidních státních školách. Často měli obdobné ambice a životní plány, jaké máme my v Evropě. Válka ale všechno obrátila v prach. Ti, kteří uprchli do Jordánska, nesmějí pracovat, aby nekonkurovali místním. V zemi ne příliš bohaté je to daň za udržení sociálního smíru. Jordánců je deset milionů, uprchlíků ke třem milionům.

„Když sem uprchlíci přicházeli, původně si mysleli, že tu zůstanou měsíc, dva. Dnes už jsou tady třeba pět let,“ říká český velvyslanec v Jordánsku Petr Hladík. Vyvrací přitom mýtus, že cílem všech uprchlíků je po-

kračovat dál do Evropy. „Moje osobní zkušenost – a setkávám se s těmi lidmi už více než čtyři roky – je jiná. Chtějí se vrátit domů.“ To však stále není možné a nezdá se, že by to v dohledné době možné bylo. Válka v Sýrii trvá, je nepřehledná, a jak ji zastavit, neví nikdo. Počítá se ostatně i s tím, že Sýrie se ve své původní podobě už nikdy neobnoví.

Děkujeme za pomoc

To nejdůležitější teď je pomoci lidem v táboře udržet naději a vyrovnat se s pocity frustrace. O to se snaží Diakonie v takzvané Oáze míru (Peace Oasis). Ve spolupráci s českou vládou a Světovou luterskou federací (LWF) v táboře vybudovala komplex z několika buněk, kde probíhají kurzy šití na šicích strojích a práce na počítačích. Součástí je i herna pro děti a venkovní hřiště, kde se hraje fotbal. Jako zásadní se ale stále více ukazuje, že je třeba lidem umožnit otevřený hovor o jejich bolestech, starostech i nadějích. Je třeba i odborně školený průvodce. Často se objevuje téma násilí, které mladé matky a dívky zažily při útěku. Děti a mladí lidé se zase potřebují svěřit se starostmi nelehkého dospívání v táborových podmínkách. Předchází se tak konfliktům i radikalizaci.

Vedle Oázy míru se nachází ještě kus volné země. Diakonie tu společně s českou ambasádou v Jordánsku plá-

Víme, že šlo o docela jinou situaci posluchačů nežli těch, které shromáždil Ježíš. Ezechiel oslovuje obyvatele Jeruzaléma v době před konečným dobytím města babylonským Nebukadnezarem a deportací, tedy odvedením do zajetí do Babylonie. Přesto obyvatelé nejsou schopni vzít situaci na vědomí. Ezechiel jim jednoznačně ukazuje, jak je mylné a marné spoléhat na tehdejší velmoci, ať jde o Egypt anebo Asýrii a později Babylonii. Znamená to snad, že dnes by nás varoval před Ruskem, před Amerikou, před Čínou anebo před kýmkoliv dalším? Myslím, že ano.

V každém případě lid tehdy žil jako by „nebezpečí nebylo, jako by pro ně neplatilo.“

Vzpomínám si na přátelské varování česko-syrské lékařky, která žije a působí v Praze. Říká: „Já nechápu, že si lidé neuvědomují, že třeba zítra tady může být válka.“

Řekneme snad, no to je ale nadnesené slovo! Chceme tím naznačit, že si za všechny hrůzy mohou oni sami? Že si snad válku sami způsobili? A u nás? Nenahrává třeba hazardování o referendu a případném opuštění Evropského společenství situacím, které nedohlédneme? Anebo šíření nenávisti vůči určitým skupinám a rasám. Anebo odmítání pomoci uprchlíkům, z nichž mnozí nevidí jinou možnost, nežli utíkat?

Poslechněme si dál, co čteme v našem oddílu: *Poslouchají tvá slova, ale*

podle nich nejednají. V ústech mají horoucí slova o tom, co udělají, ale jejich srdce tihne za jejich mrzkým ziskem. Tys pro ně jako ten, kdo horoucně a krásně zpívá a pěkně hraje. Poslouchají tvá slova, ale vůbec podle nich nejednají.

A po takovém skličujícím slovu Ezechiel uzavírá: „Až to přijde, a už to nadchází, poznají, že byl mezi nimi prorok.“

Jaké výzvy to vlastně lidu předkládal prorok? V dobách vrcholných útrap probouzel v lidu vědomí jejich vlastních selhání, která mohou přivádět jediné k tomu, co nazývá „mrzkým ziskem“. Přitom, jak jsme slyšeli, mu lidé horlivě a s potěšením naslouchali, jak jim to všechno pěkně povídá. A kdo by pak nepřicházel si ho poslechnout? Jenže co dál? Jednáme podle Ezechielových a Ježíšových výzev? Nežijeme spíše a nechceme výzvám navzdory stále žít podle vlastních chutí a plánů, podle sebe?

V čem je podstata toho ohrožení, které zmiňuje Ježíš? Kde jsou ty vody a vichřice, které nás ohrožují? Není to skutečnost, kterou žijeme? Nejsou to obavy, které přicházejí: nehody, nemoci, neúspěchy a ztráty? Není to tlak naší domácí a také mezinárodní situace? Nejsou to násilné zvraty, násilní lidé? Nežijeme v úzkostech z hrozivého vývoje společnosti, z lidských nerozvážností? Není to pocit frustrace ze slov prezidenta, který neupokojuje, ale vyhrožuje a rozděluje? Nebojíme

se násilí kolem nás, často i v nás? Není to zneužívání přírody, nenávisť vůči druhým, vůči světu?

Zajímavé je, že Ježíš nenabádá k tomu, abychom své starosti, úzkosti a nejistoty i selhání potlačovali. Ví o nich. Proto mluví o přívalu, o vichřici. On nás naopak vede k tomu, abychom s nimi v životě počítali. A zde, ještě jednou opakuji, nás povzbuzuje, abychom se opřeli o jeho slovo. To znamená také o slova proroků.

Proto je potřebné, aby nás zneklidnilo, ba sevřelo to, co nám naznačuje prorok. A v tomto světle se pokusili nanovo zvažovat, jak odpovídáme na Ježíšovy výzvy. Jsou to výzvy k lásce, vydanosti a službě.

Evangelista nám ještě připomíná,

že Ježíš mluvil jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich zákoníci. A tu se nám navrácí jedna z klíčových životních otázek: Jsou Ježíšova slova skutečně mocná? Nevládne dodnes mezi námi nemoc zášti a odporu těch, kteří ho vydali na smrt?

Odpovídáme my ve víře NE, není tomu tak, nevládne a neovládne nás? To pak znamená, že se nehodláme nechat vést dnešními matoušovskými zákoníky, tedy těmi, kteří tlačí svět i nás samé ku stavění stavby života na písku, kdy koncem všeho úsilí je veliký pád.

Kdežto muž bezmoci a pokoje, Ježíš z Nazareta, utracený jako vyvrhel za hradbami města, nás povzbuzuje s důvěrou stavět na jeho slovu.

Amen

Ano

Modlitba Waltera Brueggemanna

Ty jsi Bůh, který je prostý, přímý, jasný: s námi a pro nás.

Ty ses pro nás rozhodl a zavázal.

Tys nám řekl Ano ve stvoření,

Ano při našem zrození,

Ano u našeho pokřtění,

Ano při našem dnešním procitnutí.

Ale my jsme jiný typ,

zvyklejší na „snad“, „možná“, „uvidíme“, zanechání podivením a nejasnostem.

My nežijeme upření k tvému Ano,

ale ze svých nekonečných „snad“.

čím dál více uprchlíků. Pro založení uprchlického tábora se Zátarí z více důvodů ukázalo jako vhodné místo – byl tu třeba zdroj podzemní vody, v pouštní vyprahlé zemi zásadní věc. Tábor vznikl ve spolupráci mezinárodních organizací a pod dohledem zkušených jordánských úřadů; země má s příchody uprchlíků opakovanou zkušenost.

V jeden čas se v táboře tísnilo přes 200 000 lidí, dnes se jejich počet ustálil na 80 tisících. Pokud jde o rozlohu, je to tak, jakoby se obyvatelé Zlína museli naskládat na plochu pražského Žižkova. V táboře je tedy dost těsno.

Sraz na Champs–Élysées

Dovnitř se smí samozřejmě jen na povolení a přes policejní a vojenské hlídky. Kontrola je však zběžná – jako při překračování hranic se spřátelenou zemí. Co pak v táboře nezkušeného návštěvníka zaujme napoprvé, to je nekonečná změť stavebních buněk, uspořádaných jakoby bez ladu a skladu. V každé z nich bydlí rodina až o šesti členech. Samozřejmě si obyvatelé svá obydlí všelijak vylepšují – přístavky z vlnitého plechu a dalšího materiálu, často odpadového, který je po ruce. Člověk navyklý na uspořádaná evropská města má dojem permanentního chaosu.

Ve skutečnosti však v táboře vládne řád. Každá stavební buňka má číslo popisné (jakkoli jejich logice

návštěvník neporozumí), cesty mezi nimi mají svá označení a srdce tábora tvoří jakási hlavní třída, které podle nejslavnějšího pařížského bulváru místní říkají Champs–Élysées. Je v tom samozřejmě ironie, ale i hrdost – hrdost na to, že i v krajně ztížených podmínkách může vítězit tvořivost a chuť žít. Hlavní bulvár uprchlického tábora totiž nabízí téměř vše. V táboře se jsou dva oficiální supermarkety, ve kterých lze nakupovat na zvláštní táborové karty. Na bulváru jim však konkurují pololegální obchůdky a provozovny. Podle odhadů je jich několik tisíc. Najde se tu svačební salon, prodejna mobilů a počítačů Apple a leccos dalšího. Obchoduje se za peníze i za zboží; sdílejí se tu informace i drby. Prostě to tady tepe jako v Paříži. . .

Jak je vidět, obyvatelé tábora nemusí bojovat o přežití. Pryč jsou časy, kdy se bydlelo jen ve stanech, které nechránily před pouštními bouřemi ani před zimou, a lidé byli rádi, že mají vůbec co jíst. Dnes se tady staví páteřní kanalizace, tábor je už delší dobu elektrifikován (na tom se v roce 2015 významně podílela také česká vláda). Největší rizika na jeho obyvatele dnes číhají jinde – především v nečinnosti. Čas tu není čím zaplnit.

Konec snů a ambic

„Někdy se sama ráno přesvědčím, že někam spěchám a musím vyří-

kteřá jim každý večer četla, což evidentně oceňovaly.

Pojedte příště také!

jaš

Udržet naději. Komu a jak pomůže dar z postní sbírky?

Champs-Elysées v Zátari

I našem sboru jsme se připojili k postní sbírce Diakonie, jejíž výtěžek bude věnován na rozšíření Oázy míru v uprchlickém táboře v jordánském Zátari. Víte, jak to v táboře vypadá a jak to tam chodí? S laskavým svolením Diakonie přetiskujeme článek, z kterého se o něm dozvíme více.

Do Zátari, jednoho z největších uprchlických táborů na světě, se člo-

věk dostane pohodlně autem. Vyrazí se obvykle po dálnici, která z Ammánu, hlavního města Jordánska, vede k hranici se Sýrií. Tam se odbočí na takzvanou bagdáskou silnici, jede se mírně zvlněnou pouštní krajinou a už z dálky je vidět jakési velké město.

Před rokem 2012 označovalo jméno Zátari malou vesničku. Vše se změnilo poté, co v Sýrii propuklo válečné násilí. Do Jordánska přicházelo

Prosíme tedy dnes o tvou milost, abychom uměli žít upřeně k tvému Ano, ano s naším časem,
ano s našimi penězi,
ano s naší sexualitou,
ano s naší silou i slabostí,
ano k našemu bližnímu,
ano a už ne „snad“.

Ve jménu tvého Ano, jež se stalo tělem, toho Ježíše, jenž je naším Ano do tvé budoucnosti.

Amen.

(překlad Pavel Filipi)

Jak se žije v Sázavě na faře

Na návštěvě u Hatajů

O jarních prázdninách jsme se na pár dní zastavili u Alžběty a Tomáše Hatajových v Sázavě u Žďáru nad Sázavou. Přijeli jsme v neděli večer a zdrželi jsme se do čtvrtka. Tomáš má velmi zajímavou práci asi 20 kilometrů od domova. Pracuje ve firmě, kde se opravuje rozbitá elektronika po záruce. Tomáš se specializoval na opravy notebooků. Hodně jsme si o tom povídali a je vidět, že ho práce velmi baví a je opravdu různorodá. Naštěstí má k ruce mnoho moderních přístrojů s diagnostikou, takže vyměňuje celé díly, ale hledá závadu na úrovni jednotlivých čipů, které potom objednává a vyměňuje. Je to vlastně

vědecká mravenčí práce s miniaturními součástkami. Každé úterý jezdí do Prahy na Teologickou fakultu, kde studuje obor Sociální práce. V době naší návštěvy zrovna dělal (a udělal) důležitou zkoušku, takže se opravdu hodně učil a do úterka neměl mnoho času na povídání. Bětka je na tom časově o hodně líp. Nemusí tak brzy ráno vstávat a práci si může do určité míry přizpůsobit svým potřebám. S Tomášem čekají v květnu miminko. I tak se intenzivně věnuje farářování. Když jsme se jí ptali, co kromě kázání hlavně dělá, řekla, že v místním sboru je zvykem chodit blahopřát společně ještě s dalším presbyterem

ke kulatým nebo vysokým narozeninám členům sboru. A protože je to sbor velký, na pastoračně-gratulační návštěvy chodí velmi často. Fara je kousek od kostela a hřbitova, v mírném kopci. Z oken je vidět na louku a les za kostelem a na druhou stranu na největšího místního zaměstnavatele – kompostárnu. Asi 2 minuty chůze je to do místního konzumu, který však má otevřeno hlavně ráno a dopoledne – a pokud si tam neobjednáte chleba, po osmé ráno už vám ho neprodají. V Sázavě v podstatě nemají obchody, restaurace, lékaře, a všichni proto často jezdí do Žďáru nad Sázavou.

Je to sice nepohodlné, ale není to zase až tak daleko, auto je však nutností.

Fara má dvě poschodí, nahoře je prostorný farářský byt a dole jsou menší místnosti pro hosty a sborový život – kancelář faráře, místnost pro nedělní, toalety... My jsme se ubytovali pohodlně dole v pokoji s malou kuchyňkou, ačkoli nás Hatajovi zvali, abychom bydleli u nich nahoře. Nechtěli jsme je však přespříliš obtěžovat – vstávali jsme totiž, jak místní říkají, „na Pražáka“ – tedy mezi 7 a 11 dopoledne. Není divu, když nikde nezvoní tramvaje, netroubí autobusy

a je ticho, jaké Pražák nezná. Děti spaly v místnosti pro nedělní a užívaly si úplného soukromí. Stejně to však dopadlo tak, že jsme s Alžbětou většinou snídali a večereli a povídali si, a když přijel Tomáš z práce a měl chvíli čas, hráli jsme deskové hry a byli spolu. Přes den jsme chodili na výlety po okolí – a že tam je okolí opravdu malebné! Podívali jsme se na rozhlednu Rosička, obešli Matějovský rybník, prošli jsme údolí Sázavy, navštívili Zelenou horu a Žďár. Okolí

je nádherné, protkané množstvím turistických tras i cyklostezek. Loučili jsme se po čtyřech dnech a říkali jsme si, jak to byl krátký čas, jak to rychle uteklo. Hatajovi vás všechny pozdravují a říkali, ať určitě vyřídíme, že vás rádi uvidí a můžete k nim přijet. Berte to jako pozvání a můžete Alžbětě a Tomášovi napsat mail na sazava@evangnet.cz. My se také těšíme, dá-li Pán, že se u nich zastavíme znovu v létě s koly.

Filip Krupička

Janské Lázně 2018

Na kafi u Kolínské boudy

Letošní zimní pobyt byl jako obvykle příjemným časem pro sport, odpočinek i budování vzájemných vztahů. Do „Jánek“ nás nepřijelo mnoho, přes den jsme byli hodně aktivní a večer trochu unavení, takže debaty končily ve spořádaném čase. Ve středu nám přijel udělat biblickou hodinu bratr farář Molnár z Trutnova, jednou měl program Mikuláš Vymětal a jednou jsme měli promítání filmu, jinak jsme jen tak seděli a povídali o všem možném. Děti bavilo hrát deskové hry s ochotnými a hravými dospělými, hlavně Jiřím a Eliškou (naopak autorka tohoto článku je známou odpůrkyní podobných her, protože nikdy není schopná pochopit a zapamatovat si pravidla, a je tak všem dětem pro smích). Děti potěšila více Jarmila,